

Matka Matkasimme pilvien halki, auringon edestä, kiersimme metsän ja pysähdyimme pilvelle lepäämään. –Kuinka pitkä matka on vielä vuoristolle? Kysyn Samanthalta. –Ei enää pitkä, meidän täytyy valmistautua Pahan kyyn kohtaamiseen. –Selvä mutta olen kyllä niin väsynyt että käyn nukkumaan, Sanon ja käperryn Winerian viereen pehmoiselle pilvelle ja painan pääni Winerian silkin pehmeän karvan peittämälle lautaselle. Winerian siipi levittäytyy ylleni peitoksi ja nukahdan saman tien. Aamuauringon säteet leikkivät kasvoillani ja pakottivat minut avaamaan silmäni. Aurinko kimalteli pilveä vasten ja koko pilvi hohti kultaisena. Samantha oli jo ylhäällä ja valmisteli lähtöämme. – Kauanko on matkaa vielä? Kysyin. –Matkaamme ensin vuorten ympäri ja laskeudumme niiden välissä olevalle niitylle ja kävelemme metsän halki. Nousemme takaisin ilmaan ja sitten pitäisi tulla näkyviin se ”Paha Kyy” josta runoilija puhui. Nyökkään ja kiinnitin satulan Winerian selkään. –kuka se Odestry oikein on? Kysyin. Samantha kohotti kulmiaan ja vastasi: - Hän on Ustropian valtiassaan ja haluaa pelastaa maan pahuudelta ja luoda avullamme pahan torjunta loitsun. Vai niin, ajattelin kuulostaapa mukavalta. Nousimme laiskasti selkään ja hoputimme ratsut jälleen ilmaa. Parin tunnin lennon jälkeen ja yhden lepo hetken, eteemme kohosi puolisen tusinaa lumista vuorten huippua. –Nuo vuoret muodostavat puoli kaaren jonka sisään laskeudumme, kävelemme sen metsän halki ja nousemme takaisin ilmaan Paha kyytä odottamaan. Samantha selvensi. Näin selvästi erottuvan puolikaaren ja vilkaisin Samanthaan päin, hänen ratsunsa oli jo alkanut vähentämään korkeutta ja valmistautumaan edessä olevaan laskeutumiseen. Lensimme aivan vihreän ruohon yllä ja pian hevostemme kaviot koskettivat maata ja laskeuduimme väsyneinä selästä. Wineria ja Sandirem olivat aivan puhki ja annoimme niiden laiduntaa ja juoda kirkasta lähdevettä. Istahdin pienen putouksen vieressä olevalle kiville Samanthan kanssa syömään voileipiä ja lepäämään. –Meidän pitäisi odottaa yön yli ja sitten vasta mennä metsän läpi. Ehdotin hiljaa. –Miksi? Eihän meillä ole mitään hätää ja meillä on kiire, meidän pitää jatkaa matkaa heti kun olemme levänneet eli tunnin sisällä. –Emme me voi lähteä nyt jo, hevoset ovat väsyneitä ja tarvitsevat lepoa ennen kuin kohtaamme pahan kyyn ja niin mekin. Ääneni on jo kohonnut melkein huudoksi. Eikö Samantha ajattele lainkaan hevosia tai ylipäänsä ketään muuta, kun itseään. –Meidän täytyy Odestry odottaa ja kyllä me pärjäämme paha kyytä vastaan. Samantha väitti vastaan. –No mene sitten yksinäsi, minä ainakin jään tänne yön yli. Jos sinä haluat taivaltaa pimeän tuntemattoman metsän läpi niin siitä vaan mene yksinäsi. Huusin, ja marssin mielenosoituksellisesti ja päättäväisyyteni osoittamaksi Unizomerian viereen ja kiedoin käteni sen kaulan ympärille. –Hyvä on, jää sitten tänne, minä lähden. Samantha sanoi ja keräsi pika vauhtia tavaransa kasaan ja kiskoi väsynyttä Sandiremia ja Zinermarteria perässään. Samantha ratsasti nyt Zinermarterin selässä ja puhui äänennä tuhtuneena. Että Jaden piti olla niin jääräpäinen eikö hän tajua että tämä on tärkeää eikä ylimääräisiä päiviä ole varaa tuhlaa. Pääsisin kyllä metsän läpi yksinkin. Viereisestä puusta kuului vaimea murina. Vilkaisin puuta tarkemmin ja huomasin suuret kiiluvat keltaiset silmät. Olennon valkoiset hampaat hohtivat kuun valossa mutta enempää en otuksesta nänyt sillä ei ollut pilossa puun varjossa. Läheiseen puuhun syttyi myös samanlaiset kiiluvat silmät, ja sitten vielä yhteen puuhun. Pian joka puolella oli keltaisia kiiluvien silmiä ja raivoni Jadea kohtaan hälvähti ja tilalle syntyi pelko, valtaisa pelko. Ensin yksi kiiluvista silmistä hyppäsi eteenpäin ja näin ensimmäistä kertaa otuksen kokonaan, Sillä oli leijonan vartalo, hyeenan pää, gepardin pilkut, hevosen häntä ja päässä hirven sarvet. Olento ei ollut lakannut murisemasta niin kuin eivät olleet monet muutkaan olennot ja siitä syntyi tasainen mutta kovaääninen murina kuoro. Kun olin hetken ehtinyt pälistellä otuksen kummallisuutta, kunnes se hyökkäsi kotkan kynnet

pitkänä. Kirkaisin ja huusin Sandiremia juoksemaan. Metsän läpi nelistäessä kuulin että takana päin oli muitakin, tai itse asiassa loputkin otuksista jotka juoksivat hurjalla nopeudella minua ja hevosiani kohti. Wineria ja Unizomeria olivat molemmat laskeutuneet makuulle ja tein samoin. Yritin saada unta ja tuijotin vuorten välistä mollottavaa täysikuuta. Täysikuu, se ei voi tietää mitään hyvää. Kaikki huonot asiat jotka ovat minulle tapahtuneet ovat tapahtuneet täysikuuna. Ponkaisin salamana pystyyn ja keräsin tavarat Winerian selkään joka taisi ymmärtää mistä oli kyse, sillä tämä oli valmiina lähtemään. Samantha on vaarassa. Hyppäsin Winerian selkään ja tämä pinkaisi välittömästi juoksuun. Unizomeria juoksi perässä. En tiennyt että missä Samantha oli mutta vaisto ohjasi minua menemään eteenpäin. Pyysin kiireessä Unizomeriaa tekemään paikannusloitsun ja pian kirkas valkoinen kupla leijaili edessäni ja johdatti meitä oikeaan suuntaan. Wineria nopeutti juoksuaan entisestään siivillään jotka hän oli levittänyt auki ja räpytteli niitä askelten tahdissa. Sandirem pakeni hillittömästi mutta silti eläimet olivat liian nopeita ja lähestyivät eri suunnista. Samanthan ei auttanut muu kuin yrittää kiireessä joitakin loitsuja ja juosta. Samantha alkoi toivomaan vain että pelastuisi hän ei halua kuolla kummallisten otusten raadeltavana. Edessä näkyi kummallisia otuksia valtava määrä jotka näyttivät jahtaavan jotain. Huomasin edessäpäin pilkottaman puun oksalla hopeisia jouhia ja aivoni toimivat nopeasti. Huusin Unizomerialle loitsuja ja tämä raivasi näitä otuksia tieltäni. Olin jo todella lähellä pakenevaa ratsukkoa ja viimeisetkin otukset olivat kaikkoneet. Pysäytin kalpean Samanthan. – Ei hätää ne otukset ovat poissa voit pysähtyä. Rauhoittelin häntä. Samantha laskeutui vapisevin jaloin selästä ja syöksyi syliini. Halasin häntä lujasti ja vakuuttelin että vaara on ohi. Samantha ja minä kävelimme rauhallisesti kohti aukeaa jossa olimme alun perin olleet. Samantha pysyi vaiti joten minäkin ktsin parhaakseni olla hiljaa. Lopulta Samantha sanoi: -Anteeksi, en olisi saannut lähteä metsään omin päin se oli typerää. Ja anteeksi kun huusin sinulle, olit oikeassa meidän olisi pitänyt odottaa aamuun asti. Hän myönsi ja näytti syvästi katuvaan tekoaan. –En minä sinua syytä, jokainen tekee virheitä ja olen minäkin anteeksi pyynnön velkaa sillä minäkin huusin sinulle ja sanoin ilkeästi. Sitä paitsi onneksi ei käynyt huonommin, nuo otuksethan olisivat voineet syödä sinut suihin, vastasin. –Niin, miten sinä muuten löysit minut olin kaukana sinusta? Samantha hämmästeli. –No minulle tuli tunne että olit vaarassa ja Unizomeria paikansi sinut loitsullaan ja Wineria kiiti hurjaa vauhtia luoksesi ja Unizomerian avulla pääsimme eroon niistä olennoistakin, vastasin ja jätin kertomatta että täysikuu oli myös osallisena kummalliseen tunteeseeni, Samantha olisi pitänyt häntä vain taikauskaisena. Saavuimme aukealle joka kuunvalossa näytti aavemaiselta, mutta ystävien rinnalla se ei pelottanut lainkaan. Samantha täräsi yhä ja hänen pitkät punaiset hiukset näyttivät sotkuisilta. Pisamat taas erottuivat entistä selvemmin, sillä iho oli edelleen kalpea. He kävivät yöpuulle valmiina aamuisiin seikkailuihin. Zinermarter oli taikonut Samanthalle harjan jolla hän siisti ja letitti hiuksenasa uudelleen. Kun tiesin Samanthan olevan turvassa nukahdin rauhassa sikeään uneen.